

De Bibelebouse Wijn

DE BIBELEBONSE
WIJN

COAB 2018

Hoofdstuk 1. Het Wijnpaard

Hoofdstuk 2. De Dolle Stier

Hoofdstuk 3. De Ridder op het Slaap Paard

Hoofdstuk 1. Het Wijnpaard

De kabouter gaf hem een klap in zijn gezicht, en foeterde : "Dat zei ik helemaal niet. Bij de les blijven, jongen." Joost Buis keek voor zich uit, een beetje duizelig, en keek toen weer naar de kabouter. Alles was wazig voor zijn ogen. De kabouter herhaalde : "Dat zei ik helemaal niet. Nou, goed luisteren, anders gaat het weer helemaal verkeerd." Joost keek naar zijn pannenkoek op het bord. De pannenkoek had oogjes en een mond. Ook had de pannenkoek kleine armpjes en beentjes. Joost keek nog eens beter. "Zie je het nu ?" foeterde de kabouter.

"Ja, inderdaad," zei Joost. "U heeft helemaal gelijk."

"In vervolg moet u leren mij te laten uitspreken," sprak de kabouter. De kabouter had een koksmuts op. Hij werkte hier in dit restaurant, het pannenkoeken-restaurant van de Bibelebense pap. De kabouter kende het geheim de lekkerste pannenkoeken te bakken van de Bibelebense pap. Daar was de kabouter voor opgeleid, net zoals vele andere kabouters.

Het land stond vol met zulke pannenkoeken-restaurants. Joost keek de kabouter aan. "Dit betekent een ramp," sprak de kabouter. "De pannenkoeken zijn razend."

"Ik zie het nu," sprak Joost.

"Ja, maar wat gaat u daar aan doen dan ?" zei de kabouter streng. "Dat kan toch niet zo ? Ze zullen ons hele land ombrengen als er niets aan gedaan wordt."

"Ik denk dan toch dat er nog een ingrediënt mist in de Bibelebense pap," sprak Joost.

"Dat heeft u goed gezien," foeterde de kabouter. "Wat nu ?"

"Dus er zijn al hele legers van zulke woeste, levende pannenkoeken gesignaleerd ?" sprak Joost.

"Jazeker," sprak de kabouter. "Ik heb geen zin om nog langer mijn tijd te verdoen hier en wachten totdat de tikkende tijdbom ontploft. Er moet nu wat gebeuren, anders stap ik op. Mijn beroep is levensgevaarlijk geworden."

Joost dacht even na. "Ik ga er direct mee aan de slag," zei Joost na enkele minuten van nadenken.

"Tjonge, nou dat mocht wel eens tijd worden, koning," foeterde de kabouter.

Joost stapte op, en ging naar oom Georgius. Hij vertelde hem direct het hele verhaal. Sinds oom Georgius was teruggekomen werden er Bibelebense pannenkoeken gemaakt. Daar had hij een bepaald recept voor meegebracht. De pannenkoeken werden gemaakt van de Bibelebense pap, maar er werden ook andere ingrediënten voor gebruikt. Oom Georgius zei dat het niet aan de nieuwe ingrediënten kon liggen, maar dat er waarschijnlijk dan toch nog een ingrediënt miste, waardoor de pannenkoeken tot leven kwamen. Het waren woestelingen. Ze waren al legers aan het vormen, en het kon inderdaad een grote ramp voor het land betekenen als er niet snel wat aan gedaan zou worden.

Midden in de nacht werd Joost door oom Georgius wakker gemaakt. Hij hijgde. "Ze komen, ze komen !" riep oom Georgius. "Ze kloppen al op de deuren en ramen van de huizen, en willen iedereen meenemen."

"Meenemen ?" vroeg Joost slaperig. "Waar naartoe dan ?"

"Niemand weet het," zei oom Georgius. "Het is nu alleen nog maar dreigen, maar dat kan snel van kwaad tot erger worden. Het is meer een verzoek op dit moment."

"Wat willen ze ?" vroeg Joost.

Plotseling stonden de pannenkoeken al in de slaapkamer. Ze waren misschien door een open raam binnengekomen. "Welaan," zei één van de pannenkoeken. Oom Georgius en Joost keken verschrikt naar de pannenkoek. Het was een woesteling.

"Eh, wat moet u ?" vroeg Joost. "Het is midden in de nacht."

"Wij willen praten," sprak de pannekoek. Zijn armen waren wild aan het draaien. Hij was totaal niet in de rust, en zijn ogen draaiden ook gevaarlijk.

"Praten ?" vroeg Joost. "Het is midden in de nacht."

"Niks mee te maken," zei een andere pannekoek. Het waren hele dikke opgevouwen pannekoeken, bijna als koeken. "Jullie zitten anders wel te praten."

"Ja, over jullie," zei Joost. "Jullie beginnen al een probleem te vormen, schijnt het."

"Mooi," sprak de pannekoek.

"Mooi ?" vroeg oom Georgius. "Ik weet niet wat daar zo mooi aan is. Jullie hebben heel wat onrust gebracht al."

"Mooi," zei de pannekoek weer. "Het mocht weleens tijd worden. Wij worden namelijk gegeten."

"Vind u het raar ?" vroeg Joost verbaasd. "U bent een pannekoek. Die zijn ervoor om gegeten te worden."

"Nu niet beledigend doen," sprak de pannekoek woest. De pannekoek deed een stap naar voren, en gromde er ook bij.

"Wie heeft dat zo bepaald ?" vroeg een andere pannekoek.

"Eh, wij," zei Joost. "Dat is een gegeven. Jullie zijn voedsel."

"Nou moet je eens even ophouden," zei de pannekoek. "Dat bepaal jij niet. Luister : U sluit nu al uw pannekoeken-restaurants, of er gaan hier ongelukken gebeuren."

Joost dacht even na. Wat moest hij nu doen ? Hij keek naar oom Georgius.

"Doe het maar," zei oom Georgius. "We hebben geen andere keus. Blijkbaar mist er wat in de Biblebonse pap, anders had dit nooit kunnen gebeuren."

"Of iemand heeft er iets ingegooid wat er niet in hoorde," zei Joost. Hij keek toen weer naar de pannekoeken. "Wij zullen de restaurants tijdelijk sluiten, totdat er een oplossing is gevonden."

"Wij doen niet meer mee," brulde de pannekoek. "En als betaling eisen wij dat alle inwoners van dit land met ons meegaan als gevangenen. Dit land zal onze kolonie worden. Wij regeren het nu."

"Dat gaat wel een beetje erg ver," zei Joost. "Ik heb veel dingen meegemaakt, maar nooit zoiets als dit. Vind je dat zelf ook niet een beetje ver gaan ?"

"Nee, ik niet," zei de pannekoek die zich begon op te zwellen. "Wij hebben hele andere plannen."

Joost keek naar oom Georgius. Toen keek hij weer terug naar de pannekoeken. "Jullie vergissen je."

Plotseling ging er ijzer om de polsen van zowel Joost als oom Georgius. Toen hoorden ze een klik, en werd er aan een ketting getrokken. De pannekoeken hadden hen inmiddels van achteren overmeesterd.

"Gevangen," sprak de pannekoek. "Het is een lange nacht geweest. Jullie waren de laatsten. Het hele volk was al in ballingschap." Toen werden Joost en oom Georgius aan een lange ketting meegetrokken.

"Waar gaan we naartoe?" vroeg Joost verschrikt.

"Dat zul je wel zien," zei de pannekoek.

Joost was erg nijdig. Hij vroeg zich af wat er aan de hand was. Buiten waren er grote stoeten geketende mensen in rijen die allemaal werden meegetrokken. Ze werden meegetrokken tot schepen scheen het. "We gaan naar een vreemd land!" riep de pannekoek. Legers van pannekoeken waren er rondom de mensen. Joost werd er duizelig van.

"Mag ik aan uw voorstellen: de koning," sprak de pannekoek tegen wat andere pannekoeken. "De vorige koning zul je bedoelen," lachte een andere pannekoek, terwijl ook de andere pannekoeken begonnen te lachen. Joost werd naar een groot schip getrokken. Oom Georgius was van hem weggetrokken. Die ging naar een ander schip.

Er was een klein kamertje op het schip waar Joost in werd getrokken. Er zat daar een pannekoek achter een bureautje. "Zo zo," sprak de pannekoek. "Dus jij bent de koning van dit onheugelijke land. Allemaal verleden tijd nu."

"Wat wilt u?" vroeg Joost.

"Dat is voor jou een vraag en voor mij een weet. Een goede vraag wel te verstaan, en ik zal het nooit beantwoorden. Je zult het zelf wel zien," sprak de pannekoek.

Joost had pijn in zijn buik. Wat was er gebeurd? Hoe kon dit gebeuren? Hij stond voor een raadsel.

De zeilen werden gehesen en het schip ging varen. Het was een grote vloot met vele schepen, vol gevangenen. In het kleine kamertje op het schip raakte Joost geheel zijn oriëntatie kwijt,

en zijn gevoel van tijd. Hij sliep geketend op hooi, dichtbij het bureau. Hij hoopte maar dat er snel een einde zou komen aan deze nachtmerrie. Hier had hij niet om gevraagd.

He schip legde aan bij een eiland. Hier zou Joost moeten verschijnen voor de pannekoek koning. Hij werd aan een ketting meegesleept tot een groot paleis ergens in zandgebied op het eiland. Hij keek om zich heen en zag de hoge muren van het kasteel, die waren als een soort metaal van een licht bruine kleur. De koning zat daar op een troon van hetzelfde soort metaal, maar de koning was zelf geen pannekoek. De koning beweerde dat hij de koning was van de winden, maar dat de heksenwind in zijn rijk had lopen plunderen, en alle winden meenam om hen onder te brengen in de bibebebonse pannekoeken. Dat was het geheim waarom de pannekoeken tot leven waren gekomen.

Joost luisterde met open mond naar de koning. De heksenwind werd dus als probleem aangewezen. Joost vroeg de koning waarom hiervoor het hele volk in ballingschap moest, maar de koning zei dat dat belangrijk was, omdat het volk beschermt moest worden tegen de heksenwind. Alleen de winden van de windenkoning zouden dat kunnen doen. Hoe wist de koning zelf ook nog niet. Hij had een grote nederlaag geleden door de heksenwind.

Joost zou maar wat graag willen helpen, maar wist niet hoe. "Hoe is de heksenwind ontstaan?" vroeg Joost. Maar de koning wist het niet. Plotseling kwam er een bulderende storm binnen. De deuren waren opengeslagen, en de soldaten van de koning, die overigens ook geen pannekoeken waren, riepen: "De heksenwind!" Joost werd gegrepen door de storm en naar buiten gesleurd, en toen hoog in de lucht getrokken. Joost kon bijna geen adem halen. Hij werd heel hoog getrokken en ging toen een wolk in, waar een wolkenpaleis was. Door een torenraam werd hij naar binnengegooid en kwam oog in oog te staan met een heks.

"Ben je daar eindelijk, jongen," kraste de heks. "Waarom is het altijd zo dat ik alleen maar hierdoor iemand's aandacht kan trekken?"

"Wie ben je, heks," sprak Joost, "en wat wil je?"

"Je kent me nog niet, en dat vind ik jammer," kraste de heks.

"Zeg op, wat wil je," sprak Joost.

"Kom eens even hier," kraste de heks.

"Ik kom nergens," zei Joost. "Wat is dit voor belachelijk gedoe?"

"Kom kom," kraste de heks. "Je weet het wel, je weet het wel. Ik heb jou nog veel te onderwijzen."

"Ik wil niet onderwezen worden door een heks!" riep Joost luid.

"Ssstttt..." kraste de heks fluisterend. "Je maakt de kinderen wakker."

"Welke kinderen?" vroeg Joost.

"Laat maar," sprak de heks. "Kunnen we even ter zake komen?"

"Ik doe geen zaken met heksen," sprak Joost.

"Ach kom," kraste de heks. "Ik bedoel het niet slecht. Ik wilde alleen een leger maken van de Bibelebouse pannekoeken. Ze hebben zoveel goede kwaliteiten."

"Een pannekoeken leger?" sprak Joost verbaasd. "Waar is dat goed voor, en waarom heb je de winden van de windenkoning daarvoor gebruikt om de pannekoeken tot leven te wekken? Ze zijn er niet bepaald blij mee."

"Ach, dan hebben ze wat te doen," kraste de heks. "Werken voor een echte heks die orde op zaken kan stellen is toch beter dan werken voor zo'n luiwammes van een windenkoning die van geen toeten nog blazen weet."

"Me dunkt dat je nogal praatjes hebt, heks," sprak Joost verontwaardigd. "Zeg op : Waar is het voor nodig ?"

"Tut tut," zei de heks. "Nu zelf geen babbels gaan krijgen."

"Ik ben toevallig de koning van de Bibelonse pap en de Bibeledonse pannenkoeken," sprak Joost nijdig. "Als je dingen wil, of plannen hebt, dan praat en overleg je daar eerst over. Maar niet zoals dit. Dat kan echt niet, heks."

"Praatjesmaker," zei de heks. "Wat weet jij er nou allemaal vanaf hoe alles moet gaan, snotaap."

"Ik vraag het nog één keer, heks," zei Joost : "Wat moet je ?"

"Ik moet helemaal niets," kraste de heks. "Ik bewijs je een gunst door je pannenkoeken tot leven te wekken, en meneer is er niet blij mee. Ondankbare hond."

"Een gunst ?" vroeg Joost. "Wat is daar voor gunst aan, een beetje onze pannenkoeken in soldaten veranderen zodat ze niet meer gegeten worden ? Nogmaals : de pannenkoeken waren er niet blij mee, of telt dat niet voor jou."

"Meneertje koekepeertje," sprak de heks. "Nu moet je eens even goed luisteren. Levende pannenkoeken heeft nog niemand gegeten. Ze krijgen pootjes, en weg zijn ze. En dat is maar goed ook, want jullie aten veels te veel, veels te veel. Nu hebben de pannenkoeken een echte functie gekregen. Ze zouden jouw land en mij goed kunnen helpen."

Joost boog zijn hoofd. Hij voelde dat hij niet veel in te brengen had in zo'n situatie als dit. Hij was hier bij de heks in een wolkenpaleis, en zijn volk leefde beneden in ballingschap.

"Een pannenkoeken leger, en dan ?" vroeg Joost. "Wie is de vijand ?"

"Ik heb jullie opgenomen voor de strijd," sprak de heks.

"Tegen ?" vroeg Joost.

"Tegen vraatzucht," sprak de heks. "Maak je voedsel tot een soldaat, tot een wapen, of maak er kleding van, of voertuigen, kan me niet schelen, als je maar stopt met al dat vele eten, Biblebonse flutkoning."

Joost werd rood van woede. "Wij eten helemaal niet teveel. Daar zijn allerlei reglementen voor dat niemand teveel eet. Zij die dat doen worden in de gevangenis gezet, of moeten naar het ziekenhuis," bromde hij.

"Blijkbaar is het niet genoeg," kraste de heks.

"Niet genoeg ? Hoezo ?" vroeg Joost nijdig en beledigd.

"Ik weet genoeg," sprak de heks.

"U bent niet bepaald communicatief," sprak Joost.

"Ik heb al genoeg gezegd," kraste de heks.

Joost dacht na. Er waren inderdaad mensen in zijn land die teveel aten, maar die kwamen in de gevangenis of het ziekenhuis terecht. Maar ja, soms ontsnapte er weleens iemand, en die kon dan een grote bedreiging voor het land vormen. Ze zochten elkaar op, en smeedden zo hun plannen. Veelal gingen ze onder de grond wonen. Het waren vreetbendes, zware criminelen. Misschien bedoelde de heks dat ? Misschien had de heks toch wel een beetje gelijk ?

"Ik zie meer dan je denkt," kraste de heks, "vanuit het wolkenpaleis, en ik vond het wel welletjes."

"Ik begrijp het heks," zei Joost na lang peinzen. "Dreigt er gevaar ?"

"Groot gevaar," kraste de heks. "Het vreters-complot van pannekoek-verslaafden. Ze gaan daar waar het oog niet kan komen, maar ik zie alles. Ik zie wat ze in het geheim smeden."

Joost kon snel tot een overeenkomst komen met de heks, en ook met de winden-koning. Alles werd nu begrepen, en vanaf die dag waren er legers van pannekoeken in Nederland die het volk veilig moesten houden tegen vraatzucht. De winden van de windenkoning die de pannekoeken tot leven hadden gebracht en in de pannekoeken woonden waren hoog gevoelig, zodat ze hun werk goed konden doen.

Maar de mensen in het land begonnen al gauw te protesteren. Ze wilden geen pannekoeken politie. Er kwamen al snel burgeroorlogen. Het pannekoeken leger had de handen vol hieraan. De grootste woede werd gericht tot Joost, de koning. Ze wilden dat hij af zou treden. Op een gegeven moment werd het zo erg dat Joost het bos moest invluchten. Hij riep daar tot de heksenwind, die hem in een storm kwam opnemen om hem naar het wolkenpaleis te brengen.

"Heks, het werkt niet," zuchtte Joost toen hij even later bij de heks was. "Het volk wil me niet meer, en het pannekoeken leger kan niet tegen hen op."

"Je moet één ding goed begrijpen, Joost," sprak de heks. "Het pannekoeken leger moet getraind worden. Ze zijn nieuw in het vak. Ze zijn hier inderdaad nog niet tegen opgewassen, maar wat tijd en scholing doet wonderen."

Joost glimlachte. "Maar hoe dan, heks ? Wie kan hen onderwijzen ?" vroeg hij.

"De heksenwind kan hen onderwijzen," sprak de heks.

En zo begon er een groot scholingsproces voor het pannekoeken leger. De heksenwind zou lesgeven in het wolkenpaleis, en de ene helft van het leger onderwees zij 's ochtends, en de andere helft onderwees zij 's middags. Ook gaf zij weleens lessen in de avond voor kleinere groepjes. Het pannenkoeken leger werd groter in Nederland en beter getraind, maar nog steeds waren er grote burgeroorlogen. Vaak brak er brand uit. Het was het tijdperk van de brandstichters.

Eigenlijk werden de burgeroorlogen alleen maar erger. Het was hard tegen hard. Maar het pannekoeken leger kon nu in ieder geval standhouden. Ook zagen zij het als een uitdaging. Maar dit geluk was maar van korte duur, want de burgeroorlogen werden zo erg, en het pannekoeken leger begon zulke grote nederlagen te lijden, en waren zo gehaat, dat ze voorlopig geheel opgenomen moesten worden in het wolken paleis, anders zou er niets van hen overblijven. Door deze chaos kwam het land in nog grotere problemen. Er waren ook grote bosbranden. Joost en de heks waren ten einde raad. De heksenwind was nog steeds bezig met het trainen van het pannenkoeken leger. Ze werden voor nu niet naar beneden gezonden. Ook de heks en Joost volgden lessen bij de heksenwind.

Op een dag waren ze allen tezamen gekomen in de grote onderwijs-zaal van het wolkenpaleis. Het hele pannekoekenleger was er, en ook Joost en de heks, en de windenkoning met zijn gehele hofhouding. De heksenwind zou die dag een groot geheim aan de dag stellen. Ze stond daar voor het publiek en sprak :

"De wijn van Ekolijn, een groot geheim,

In het diepste van de nacht heeft het altijd op ons gewacht,

Het woont in de aarde diep, waar zij tot u riep,

U bent door dit alles heengegaan, opdat zij zal stromen,

Een groot Bibelebouse geheim,

Deze Bibelebouse wijn."

Ekolijn was een mannetje die diep in de aarde woonde. Hij bewaakte daar de Bibelebouse wijn. Van die wijn zou je in een betoverende slaap komen. Het mannetje kon heel snel zijn, en had een neusje als van een clown. Het mannetje was een bosdwerg, een aarddwerg. Je zou alleen bij Ekolijn kunnen komen door een hele diepe put in de aarde. Ekolijn zong altijd liedjes. Soms waren die liedjes vrolijk, en soms waren ze droevig. De Bibelebouse wijn zou vrede brengen, maar niemand had ooit de plaats van Ekolijn gevonden. Het was de vraag of Ekolijn echt zou bestaan of dat het maar een liedje was.

Joost wilde wel op onderzoek uit. De heksenwind zou hem terugbrengen naar het bos, als de mensen zouden slapen, naar een plaats waar geen bosbranden waren. In de nacht bracht de heksenwind hem naar beneden het bos in. Joost keek goed om zich heen. "Waar kan die put ergens zijn?" vroeg Joost aan de heksenwind. De heksenwind blies haarzelf op en gebod Joost haar te volgen. Ze leidde hem naar een diep ravijn. "Hier moet het wezen," sprak ze. "Onderin het ravijn moet ergens de put naar Ekolijn zijn."

"Ben jij daar weleens geweest?" vroeg Joost.

"Ben je gek," zei de heksenwind. "Veel te gevaarlijk voor mij. Ik zou daar ergens kunnen vastraken."

Wat dat inhield zei de heksenwind verder niet. Daar sprak ze niet over. Joost moest dus helemaal alleen langs het ravijn naar beneden klauteren. Er groeide hier allemaal vreemd kruid. Gelukkig was het er niet stijl, maar liep alles schuin naar beneden. Het was een soort vallei. De heksenwind was inmiddels weer teruggegaan. Er lagen hier allemaal schedels. Ook lagen er botten. Er gleed een rilling over Joost. Plotseling hoorde hij gekrijs in de verte.

Ergens beneden was een smalle put waar een touw inhing, vastgemaakt aan een paaltje. Joost ging langs het touw naar beneden. Dieper in de put was het ruimer. Maar ergens hield het touw op, en hij hing nog steeds ergens. Hij kon niet dieper, en hij durfde zich ook niet te laten vallen. Plotseling keek hij recht in de ogen van een vogel.

"Wat moet dat hier," kraste de vogel.

"Ik ben op zoek naar Ekolijn," zei Joost een beetje hijgend.

"Klim maar op mijn rug," zei de vogel. Het was een tamelijk grote vogel, dus Joost waagde het erop. De vogel vloog met Joost heel diep de put in. "Ik kom hier maar eens in de drie miljoen jaren," kraste de grote vogel, "maar vanavond was het het feest van ..." maar verder kon Joost het niet verstaan. Het vliegen leek wel eeuwig te duren. Joost was zijn besef van tijd kwijt. Ineens stond hij op de grond voor een klein tunneltje. "Hier doorheen," sprak de vogel, "dan de rechter bocht nemen. Dan kom je er vanzelf." Joost kon in het tunneltje als hij zou kruipen. Hij moest heel lang door de modder kruipen voordat hij aankwam bij een splitsing met twee bochten. Hij nam de rechter bocht zoals de vogel had gesproken. Hier moest hij zijn. Helemaal onder de modder kwam hij aan bij een klein deurtje. Hij ging naar binnen, en hier was een grote open ruimte met een boom. In de boom was een deurtje wat direct openklapte

en een mannetje rende naar buiten. Joost kon het bijna niet met zijn ogen volgen. "Dus hier is nog nooit iemand geweest ?" vroeg Joost zichzelf af.

"Ekolijn is de naam," sprak het mannetje.

"Ik kom voor de wijn," sprak Joost, "om maar direct met de deur in huis te vallen. Ik ben Joost, koning van de B...." maar verder kon Joost niet komen.

"Bespaar me je praatjes," zei Ekolijn. "Ik ben de vriendelijkste niet tot vreemdelingen."

"Jij bent zeker de lolligste thuis met die clownneus en je opmerkingen," sprak Joost.

"De lolligste zeer zeker niet," sprak Ekolijn. "Mijn drie broers zijn nog wel veel lolliger, maar wat kom je doen ? Je denkt toch niet dat ik je ook maar enige Bibelebonse wijn meegeef ? Waar is het voor ?"

Joost vertelde zijn verhaal.

"Interessant verhaal," zei Ekolijn. "Maar eh daarom wonen wij hier. Daarom wonen wij hier, want daarboven is alles slechts geklier, en daar zouden wij dan onze kostbare wijn voor moeten opofferen ?"

Joost trok rare gezichten. "Als het kan," zei hij. "We hebben het hard nodig. Hoeveel vraagt u voor de wijn ? En wat zijn precies de kwaliteiten van de wijn ?"

"Nou ja, kijk eens hier," zei Ekolijn, "goed dat je die vragen stelt. Ik heb nog drie broers die over deze zaak beslissen. De makkelijksten zijn het zeer zeker niet. Ik ben al niet makkelijk, maar zij zijn helemaal niet makkelijk."

"Iets meer informatie over de wijn graag," sprak Joost een beetje ongeduldig.

"Je hebt wel haast, moet ik zeggen," zei Ekolijn.

Joost begon een beetje nijdig te worden. "Alles op zijn tijd," zei Ekolijn.

"Ik zie u heeft grote nood," sprak Ekolijn. "Misschien kunnen we een uitzondering maken, maar dat ga ik met mijn broers overleggen." Ekolijn rende de boom weer in en kwam er na een paar tellen weer uit. "We hebben het besproken, hoor," sprak Ekolijn, "maar eh, het is toch niet voldoende. Het is toverwijn, ziet u, en dat verspillen we niet zomaar aan de eerste de beste."

De dwerg begon te neuriën en toen te zingen, terwijl hij aan wat karweitjes begon : "Rode, donkere wijn, vloeiende vanuit het geheim. Het geheim wil je niet weten, en iedereen is het vergeten. Er komt altijd iets tussen, het springt altijd weg. Het kan nergens komen, en je hebt altijd pech. Onbereikbaar is dit geheim, waar de brug verdwijnt in de eeuwigheid. Het strekt zich uit, en brandt dan af, het draait rond, en dan is alles anders als je dichterbij komt. Voor eeuwig zul je dwalen. Nooit zul je de Bibelebouse wijn behalen." Toen begon de dwerg hard te lachen, terwijl hij Joost volkomen negeerde. Druk bezig was hij met zijn karweitjes. Joost was boos, en moest nog veel meer van die gemene liedjes aanhoren.

"Had ik de linkerbocht maar genomen," dacht Joost bij zichzelf, en ging terug het tunneltje in, terug naar de splitsing, waar hij toen de linkerbocht nam. Tot zijn grote verbazing kwam hij hier ook aan bij de open ruimte met de boom. Direct sprong weer hetzelfde mannetje door het deurtje naar buiten, nog wel sneller dan de vorige keer. "Welkom gast," zei het mannetje. "De naam is Ekolijn."

"Maar had ik u net niet al gezien ?" vroeg Joost.

"Welnee," zei het mannetje. "Dit is de eerste keer."

"Ja maar ik had net een heel gesprek met u gehad," zei Joost, "bent u dat nu alweer vergeten ?"

"Nee hoor," zei Ekolijn, "mijn geheugen werkt goed. Dit is echt de eerste keer. Nog nooit eerder voorgekomen."

"Vreemd dan," zei Joost. "Ik nam de rechterbocht en kwam u daar tegen."

"De rechterbocht is maar een spiegelbeeld," zei Ekolijn. "Hier moet je wezen. Kom je voor de wijn?"

Joost knikte.

"Goed, dan zal ik je erover onderwijzen," sprak Ekolijn.

"U heeft toevallig geen drie broers?" vroeg Joost.

"Nee joh," sprak Ekolijn. "Het spiegelbeeld splitst mij op in vier delen, en doet dan alsof de andere delen mijn drie broers zijn. Het zijn niet de vriendelijksten, maar dat komt omdat de stukken afgescheiden zijn en geen geheel vormen. De vriendelijkheid is in de scheuring niet bewaard gebleven. Heel begrijpelijk."

"Ik zie het," sprak Joost.

"Nu," zei Ekolijn. "Die wijn brengt de toverdroom, waarin alles anders wordt."

Ekolijn keek Joost aan. Hij pakte hem bij zijn arm, en trok hem door het deurtje de boom in. Hier was een trap naar beneden. "Kijk," zei Ekolijn, "deze trap leidt tot het wijnbos. Daar groeit de Biblebonse wijn als vruchten aan de bomen. Daar moet je zijn. Wij drinken het, en baden erin, opdat de vraatzucht wegvaagt. Moet je goed luisteren: Midden in het wijnbos staat het wijnhuis, waar het wijnzaad wordt gemaakt. Het ligt daar in grote zakken. Het is het geheim van het wijnbos. Het wijnzaad wordt gemaakt door een grote machine, die het wijnzaad maakt door leugens."

"Door leugens ?" vroeg Joost verschrikt. "Maar dan is het toch geen goede machine ?"

"Jawel, jawel," zei Ekolijn die een pijpje opstak. "Je begrijpt het verkeerd. Het zijn geen echte leugens, maar raadsels."

"Ik zie het," zei Joost gerustgesteld. "Als ik ergens een hekel aan heb dan zijn het wel leugens."

"Ik ook," zei Ekolijn. "De raadsels zijn ervoor om indringers tegen te houden en om de tuin te leiden."

"Klinkt als een goed plan," sprak Joost. "Dat zou ik graag voor mijn land willen gebruiken."

"Het is raadselwijn," sprak Ekolijn. "Maar duur, zo duur."

"Duur ?" vroeg Joost.

"Ja, dat moet wel, hè," sprak Ekolijn.

"Wat kost het ?" vroeg Joost.

"Je leven," zei Ekolijn.

"Laat dan maar zitten. Dat gaat mij te ver," zei Joost.

"Wacht nou even," zei Ekolijn. "Je moet me wel laten uitspreken."

Joost luisterde. Even was het stil. Toen sprak Ekolijn verder : "Nogmaals : Ik zei dat het je het leven kost."

Joost knikte. "Wat bedoel ik hiermee ?" vroeg Ekolijn. "Ik bedoel hiermee dat je een totaal ander leven zal krijgen. Je moet dus als het ware je vorige leven inleveren. Het gaat dus om een grote verandering."

"Ik begrijp het," zei Joost. "En wat houdt die verandering precies in ?"

"Je zal niet dezelfde zijn," zei Ekolijn. "Je vorige leven zal nog steeds ronddwalen en de bewaker worden van de wijn."

"Dus ik ga gesplitst worden ?" vroeg Joost.

Ekolijn was even stil. Je zal in vieren gedeeld worden, net als ik. Dat is je spiegelbeeld, de bewaker.

"Hoe gaat dat gebeuren ?" vroeg Joost.

"Dat doet de wijn," sprak Ekolijn.

"Eigenaardig," sprak Joost. "Dus mijn verleden wordt in vieren gedeeld en ik leef zelf door als het vijfde deel ?"

"Warempel," sprak Ekolijn. "Je hebt het door."

Ekolijn pakte Joost's hand, en leidde hem naar beneden over de trap. Het waren vele trappen. Ze gingen helemaal de diepte in. Het werd steeds donkerder. Na een tijdje kwamen ze aan bij het wijnbos. Ook hier was het donker, maar aan de rand van het bos stond een grote lichtende steen met daarop een beeltenis van een blanke man met indianenveren, zittende op een rood

paard. Ernaast stond geschreven : "Alleen zij die het wijnpaard berijden zullen het wijnbos kunnen binnengaan." Ekolijn wees ernaar, en sprak : "In de bovenwereld zijn ze allemaal verslaafd aan de bibelebense pap. De bibelebense wijn is ervoor om de vraatzucht te doen verdwijnen, maar omdat er ook het gevaar is van het verslaafd worden aan de bibelebense wijn, moet men leren het wijnpaard te berijden. En het wijnpaard is het dolste paard wat er bestaat. Dat kan ik je wel vertellen."

Joost zag het al helemaal voor zich. Een woest rood paard, en dat zou hij dan moeten berijden ? Geen sprake van.

"Is er geen andere mogelijkheid ?" vroeg Joost.

"Helaas niet," sprak Ekolijn. "De verslaving aan de wijn is een groot gevaar en dat moet getemd worden. In feite is de bovenwereld het resultaat van een wijn verslaving. Iemand heeft het gedroomd."

"Dus ik kwam uit een droom ?" vroeg Joost.

Ekolijn knikte. "We kunnen hier niet te lang blijven, want als het wijnpaard ons in de gaten krijgt, dan is het goed mis."

"Kun jij hem niet berijden dan ?" vroeg Joost.

"Nee," zei Ekolijn. "Ik ben slechts een bewaker van de wijn, een bewaker van het wijnbos. Ik mag er zelf niet in."

"Heeft u weleens van die wijn gedronken ?" vroeg Joost.

"Nee joh," zei Ekolijn.

Joost keek hem verbaasd aan.

"Voor zover ik weet hebben alleen de blanke indiaan en de wijnverslaafde ooit van de wijn gedronken, maar dat kan net zo goed mythe zijn," sprak Ekolijn.

"Wie is de wijnverslaafde ?" vroeg Joost.

Ekolijn zweeg. Na een paar minuten stilte sprak Ekolijn : "Daar moet je het niet over hebben."

Joost stond voor een raadsel. Ekolijn pakte hem bij de hand en wilde de trap weer oplopen, maar Joost hield hem tegen. "Wacht even," zei Joost. "Ik zou graag het woeste, dolle wijnpaard willen berijden. Mijn land heeft mij nodig, en daarbij heb ik de Bibelebouse wijn dus echt nodig om orde op zaken te kunnen stellen."

Ekolijn keek hem met grote ogen aan. "Dat lukt je nooit," sprak Ekolijn. "Nooit."

"Maar waarom heb je me hier dan naartoe genomen ?" vroeg Joost.

Ekolijn zweeg. In de verte kwam het rode paard al aanstormen. "Ik zei het je toch," zei Ekolijn ongeduldig. "Nu hebben we de poppen aan het dansen. Daar komt het paard aan." Ekolijn greep Joost vast, maar Joost rukte zich los. "Alles of niets dan maar," zei Joost. "Ik ga het er op wagen." Maar het paard was woest. Er was donder en bliksem, en het paard steigerde en schopte toen Joost tegen zijn kin aan. Joost had het gevoel alsof zijn hele gezicht in brand stond en viel na een paar seconde bewusteloos. Ekolijn greep Joost als de bliksem, en ging als de bliksem met Joost in zijn armen de trap op. Gelukkig was Ekolijn sneller dan het paard. Snel was hij weer boven met Joost en sloot de trap naar beneden af door het luik dicht te doen. Na een tijdje begon het paard tegen het luik aan te trappen. Joost begon weer langzaam bij te komen. "Ik zei het je toch !" foeterde Ekolijn. "Nu hebben we dus echt de poppen aan het dansen. Dat wordt vanavond dus gebakken peren eten." Het paard begon steeds harder tegen het luik te trappen. "Hier zijn we niet veilig," sprak Ekolijn. "We moeten hier weg." Daar begon het paard al door het luik te breken. Weer droeg Ekolijn Joost in zijn armen. Hij was verschrikkelijk sterk, en begon weer als de bliksem te rennen. Het paard stootte achter hen aan. Ekolijn rende door de tunnel heen, helemaal tot uit het ravijn. Het woeste paard zat nog steeds achter hen aan. Ze waren nu boven de grond gekomen, en Ekolijn rende helemaal het bos door totdat ze in een stadje aankwamen. Het rode paard was woest en begon tegen huizen aan te trappen. Mensen kwamen in rep en roer naar buiten, en werden door het

dolle paard tegen de grond getrapt. Ekolijn was moe geworden, en zette Joost neer. Het paard zat nu niet meer achter hen aan, maar ze zagen hoe het paard tegen de huizen en mensen hier tekeer ging, bij de grachten. Het hele stadje was in rep en roer.

"Wat moet dat hier !" schreeuwden de mensen. Maar meer konden ze niet zeggen, want dan had het paard hen al tegen de vlakte getrapt. Er was veel gegil. Joost bleef op een afstand sprakeloos kijken met Ekolijn. Hij moest iets doen als koning. Joost waagde het er op en begon met stevige passen naar het paard te lopen, maar plotseling voelde hij weer scheurende pijn in zijn kin. "Niet doen !" riep Ekolijn hem toe. Joost liep weer terug naar Ekolijn. Het paard was woedend, en trapte overal in het stadje ramen en deuren in. Joost bleef staan als verstijfd. Na een tijdje kwam het paard weer op hen af. "We zijn er geweest," zei Ekolijn. "Ik ben te moe. Ik moet rusten." Iemand gooide een Bibelebouse pannekoek naar Joost. "Hier," werd er geroepen, "probeer het paard hiermee te voeren, koning." Joost raapte de pannekoek op en stak het uit naar het wijnpaard. Het paard begon direct rustiger te worden, en liep langzaam af op Joost. Het paard had alleen oog voor de pannekoek en begon ervan te eten uit Joost z'n hand. Ekolijn keek verbaasd en opgelucht toe. "Goedzo," zei Joost tegen het paard. "Brave jongen," terwijl hij met zijn andere hand het paard aaide. Het paard briede, maar was nog steeds rustig. Joost zou het erop wagen, en klom op het paard.

Maar weer kreeg Joost een scheurende pijn in zijn kin. Hij voelde zichzelf heel duizelig worden. Langzaam stapte hij van het paard af, en ging op de grond liggen. Na een tijdje werd hij naar het ziekenhuis gebracht. De dokter die hem onderzocht zei dat hij zijn kaak had gebroken. Dat was inderdaad een hoge prijs om op het wijnpaard te kunnen rijden. In ieder geval wist hij nu hoe hij het paard moest temmen.

Hoofdstuk 2. De Dolle Stier

Toen Joost uit het ziekenhuis was gekomen bracht Ekolijn hem naar een weiland waar het wijnpaard graaste. Joost had een Biblebonse pannenkoek bij zich en gaf dit aan het paard, waarna hij op het paard krom. Het paard was al die tijd rustig geweest. In rustige pas ging Joost op het paard naar het bos, samen met Ekolijn die naast hen liep. Er was zoveel veranderd. Het ravijn was niet meer zo diep, en veel schuiner, nog meer als een vallei, en er was geen put meer, maar alleen nog de tunnel, en die was veel ruimer nu, wat Joost al eerder had opgemerkt toen Ekolijn er met hem doorheen rende. Ze gingen naar de boom en gingen daar naar binnen, om zo over de trap naar beneden tot het wijnbos te komen. Joost kon nu eindelijk in het wijnbos komen, rijdende op het wijnpaard. Het was een prachtig bos, en na een tijdje kwamen ze aan bij het wijnhuis. Ekolijn was aan de rand van het bos gebleven. Het wijnhuis was groter dan Joost had gedacht. Het was een gigantisch gebouw. Joost ging op het paard naar binnen. Hij kwam in een hal terecht, en stapte toen van het paard af. Hij liep door de hal en keek naar de muren waaraan schilderijen hingen. Hij ging door een deur en kwam weer in een hal. Aan de muur hing een schilderij van de blanke indiaan op het wijnpaard. Joost had de teugels vast van het wijnpaard. Hij keek naar de andere muur en schrok. Er hing een soort monument met tekst. Er stond op : "Het wijnhuis voor waaghalzen. Het wijnpaard hebben ze getemt, maar hebben zij zichzelf getemt. Oh waakt u toch voor de spiegelbeelden die spoken in dit huis."

Joost slikte even. Hij keek nog eens goed naar de blanke indiaan. De jongen leek verdacht veel op hemzelf. Toen kreeg Joost de schrik van zijn leven. De blanke indiaan draaide plotseling zijn hoofd en keek naar hem terwijl zijn mond bewoog. Joost sprong achteruit. "Heb je mij geroepen ?" vroeg de blanke indiaan.

"Wie ben je ?" vroeg Joost.

"Jouw spiegelbeeld," zei de blanke indiaan.

"Hoe is dat gekomen ?" vroeg Joost.

"De wijn, mijn jongen," sprak de blanke indiaan op het schilderij. "De Biblebonse wijn."

"Maar die heb ik nog nooit gedronken," zei Joost.

"Ik ben jouw toekomst," sprak de blanke indiaan.

"En Ekolijn dan?" vroeg Joost, "Heeft hij weleens van de Bibelesbonse wijn gedronken? Hij zei eerst van wel, en toen weer niet. Maar ja, ik weet ook dat hij spiegelbeelden heeft."

"Precies," zei de blanke indiaan. "Alles loopt hier door elkaar heen. Natuurlijk heeft hij van de Bibelesbonse wijn gedronken, en daardoor zijn zijn spiegelbeelden ontstaan."

"Hij had het ook over een wijnverslaafde, die de bovenwereld zou hebben gemaakt of gedroomd," zei Joost.

"Ja," sprak de blanke indiaan. "Dat is één van zijn spiegelbeelden."

"Vandaar dat hij er niet over wilde praten," zei Joost.

De blanke indiaan knikte. "Het ligt nogal gevoelig."

"Heb ik nog meer spiegelbeelden?" vroeg Joost.

"Genoeg," sprak de blanke indiaan. "De hele gang hangt vol met jouw spiegelbeelden, maar zij zijn bewakers van de wijn."

Joost liep verder door in de hal, en kreeg weer de schrik van zijn leven. Hij zag een schilderij met een man met een stierenvechters pak en een lang dun zwaard. : "Zeg me dat je mijn spiegelbeeld niet bent," sprak Joost. De man had een baard. Hij richtte het lange dunne zwaard op Joost. "Halt," zei de man. "Zei je daar spiegelbeeld? Ik ben inderdaad een spiegelbeeld. Ik voer oorlog tegen de wijnverslaafden en hen die onbevoegd de wijn willen stelen. Geen stap verder."

"Ik ben op zoek naar de Bibelebouse wijn," sprak Joost, "naar het wijnzaad. Ik heb het nodig voor in mijn land."

"Dat zeggen ze allemaal," zei de stierenvechter. "Ik ben jouw toekomst, jouw dolle toekomst. Ik ben doller dan de stier, en doller dan het wijnpaard ooit is geweest."

"Als jij mijn spiegelbeeld bent van de toekomst, waarom help je me dan niet ?" vroeg Joost.

"Waarom zou ik dat doen ?" vroeg de stierenvechter op het schilderij. "Ik bewijs je een dienst. Die wijn is gevaarlijk. Als je er teveel van neemt dan ga je vreemd dromen, en kom je op de verkeerde plaatsen met alle gevolgen ervan."

"Hoe kan ik de wijn dan de baas ?" vroeg Joost.

"Alleen als je wordt zoals mij," sprak de stierenvechter. "Doller dan de wijn, doller dan de stier, en doller dan het wijnpaard ooit is geweest."

"Waar is dat goed voor ?" vroeg Joost.

De stierenvechter begon geïrriteerd te worden. "Om de Bibelebouse wijn de baas te blijven !" brulde hij. "Anders komt er een overstroming."

"Hoe word ik als jou ?" vroeg Joost.

"Door te lezen, veel te lezen," sprak de stierenvechter.

"Welke boeken ?" vroeg Joost.

"Ik heb geen zin om dat uit te leggen," zei de stierenvechter.

Joost liep door. Hij was er klaar mee.

"De wijn is te gevaarlijk !" riep de stierenvechter nog. Verderop in de hal zag hij een ander schilderij. Het was een schilderij van ijsvlaktes. Weer ging hij door een deur. Hij had nog steeds de teugels vast van het wijnpaard. Achter deze deur was een boekenkamer. Achter een bureau zat de stierenvechter. "Dat schilderij in de hal is zeker uw spiegelbeeld," zei Joost.

De man keek op, en knikte. "Ja, en ik ben jouw spiegelbeeld van de toekomst. Die op het schilderij is niet zo'n beste. Niet erg behulpzaam," sprak de man.

"Dat had ik gemerkt," zei Joost. "Wat voor soort boeken moet ik lezen om als u te worden ?"

"Kijk maar," zei de man, en gaf hem een boek. Joost bladerde door het boek. Op elke bladzijde stond een spiegelbeeld op een schilderij. "Je moet veel leren over de spiegelbeelden," sprak de stierenvechter.

"En moet ik daadwerkelijk doller worden dan een stier ?" vroeg Joost.

"Oh ja," zei de stierenvechter, "doller worden dan de wijn. De wijn is als een dolle stier. Als je niet doller wordt dan de wijn, dan zal het je verzuipen. De wijn is het dolste van allemaal."

"Ook doller dan u ?" vroeg Joost.

"Oh ja," zei de stierenvechter, "veel doller dan ik. Ik ben de wijn nog nooit de baas geworden. Ik heb ook nog nooit van de wijn gedronken. Daarom ben ik hier."

"Maar de stierenvechter op het schilderij beweerde dat hij doller was dan de wijn en de stier," sprak Joost.

"Hij kletst," sprak de stierenvechter. "Hij is niet voor niets op het schilderij. En opgeruimd staat netjes."

"En de blanke indiaan dan ?" vroeg Joost. "Heeft hij van de wijn gedronken ?"

"Voor zover ik weet ja," sprak de stierenvechter. "Hij en de wijnverslaafde."

"De blanke indiaan had weer andere verhalen," sprak Joost. "Alles wat ik wil is wat wijnzaad zodat ik er wat van in mijn land kan zaaien."

De stierenvechter wees op een deur achter hem. "Ga die gang op, en dan kom je vanzelf in de arena van de Biblebonse wijn terecht. Het is dus een stier, en de stier is flink dol. Succes," sprak de stierenvechter.

Joost ging met het paard de gang op, en liep helemaal door tot hij in een open ruimte kwam. Hij had nog wat Biblebonse pannenkoeken meegenomen, dus hij dacht dat hij kon proberen de stier hiermee te temmen. Plotseling renden er allemaal clowns langs hem heen. "De stier komt, de stier komt !" riepen ze. Joost greep een pannenkoek, en ging voor de veiligheid op het paard zitten. Er kwam een hele rustige stier op Joost af, en voor de zekerheid gooide Joost een pannenkoek op de stier af, maar de stier negeerde het gewoon. Bij het paard aangekomen werd de stier ineens woest, en drukte zijn horens in de huid van het paard. Het paard trapte de stier van hem af, maar het paard was niet meer dezelfde als vroeger. Al gauw stortte het paard neer, en Joost moest maken dat hij wegwam. De clowns probeerden de woeste stier af te leiden. Joost rende en rende. Toen viel hij en er was niets anders dan een stofhoop om hem heen. Hij keek op en zag de blanke indiaan op zijn rode paard voor hem staan. "Help," kreunde Joost. Toen stormde de blanke indiaan op zijn paard op de stier af. Er waren niets dan stofwolken. Joost kon bijna niets zien. Tot zijn grote schrik zag hij toen ook de blanke indiaan met het paard vallen. De woeste stier kwam toen weer achter Joost aan. Joost rende en rende, en zag de clowns ook niet meer. Weer nam Joost een pannenkoek, en hield het in zijn hand, maar dat maakte de stier alleen maar woester. "Doller worden dan de stier," dacht Joost bij zichzelf. Plotseling draaide hij zich naar de stier, en brulde als een leeuw. "Doller worden dan de stier," zei hij tegen zichzelf, en brulde weer. Maar de stier nam hem op de horens. Joost sprong op de rug van de stier, maar werd er met dezelfde vaart weer afgeslingerd. Weer nam de stier hem op de horens, en smet hem weer een eind weg. Plotseling zag hij Ekolijn als de bliksem rondrennen. Ekolijn maakte cirkeltjes om de stier heen, die daar helemaal van in de

war raakte, en toen kwam Ekolijn naar Joost toe, nam hem op, en snelde weg met Joost. Ekolijn bracht hem naar een tunnel en zette hem daar neer. "Hoe ben je hier gekomen ?" vroeg Joost buiten adem. Ekolijn zei niets. Na een paar minuten antwoordde Ekolijn : "Door een wijnverslaving."

"Jij bent de wijnverslaafde ?" vroeg Joost. "Ekolijn's spiegelbeeld ?"

Ekolijn knikte. Joost zuchtte. "Een geluk bij een ongeluk dan. Ik vraag me af hoe ik dat beest ooit kan temmen."

"Ik moet weer gaan," zei Ekolijn, en snelde weer weg.

Joost dacht na. Hij moest en zou de oplossing vinden. Hij klaagde een beetje over wat er was gebeurd. Hij liep dieper de tunnel in en kwam daar een kabouter tegen. Ook tegen de kabouter begon Joost te klagen over dit land. "Zwijgen nu," sprak de kabouter na een tijdje. "Zwijg ! Dit land is onder een zware betovering. Laat je er niet zo in mee sleuren. Soms is het beter je mond dicht te houden, om even een stap achteruit te nemen en het zichzelf te laten herstellen. Dat kan niet altijd door het vele praten." Even moest Joost terugdenken aan de kabouter van het pannenkoeken-restaurant. Hij vroeg zich af hoe iemand zo onbeschoft kon doen tegen een koning, maar hij wist wel dat de kabouter gelijk had. Boos liep de kabouter weg. Joost riep hem nog na, maar dat hielp niet. Joost ging nog dieper de tunnel in. Er lag daar een grote steen waarop geschreven stond : "Kent gij de wijn van Ekolijn ? Dat grote geheim ? Hebt gij de Biblebonse wijn zien springen als een dolle stier ? Wat een wijn, wat een wijn, het is slechts een spiegelbeeld van Ekolijn."

Joost keek op en dacht na. "Dus Ekolijn is de wijn zelf ? Ekolijn was ook die dolle stier ? Wat ben ik toch in een vreemd land terechtgekomen." Hij ging nog dieper de tunnel in. Het werd hier donkerder, en de tunnel liep in een bocht. "Die wijn is vreemd en gevaarlijk," dacht Joost bij zichzelf. "Het brengt de meest vreemde spiegelbeelden. En het bovenland is dan ook zo'n spiegelbeeld, een droom van Ekolijn ? Wat een nachtmerrie."

Weer zag hij een grote, lichtende steen tegen de wand van de tunnel aanliggen, tegen de muur. Er stond in een vreemd handschrift op geschreven : "Oh ridder, gij bent dichterbij het geheim van de Biblebonse wijn gekomen. Het is de raadselwijn Als gij het drinkt dan" en verder waren de letters weggevaagd. Joost liep verder. Hij werd steeds nieuwsgieriger. Daar lag weer een steen, een wat kleinere. Ook daar stonden letters op, maar hij kon het niet lezen. Het waren vreemde tekens. Er was hier en daar wat verlichting in de tunnel. Het was heel zacht, dromerig licht. De tunnel liep over in een gang, waar weer schilderijen aan de muren

hingen. Het waren vaak schilderijen met jachttafereeltjes. In de verte hoorde hij neuriën, en toen een liedje. Het was de stem van Ekolijn. Ekolijn liep in de verte op hem af. "Ben je daar eindelijk, jongen?" sprak Ekolijn. "Ik heb lang op je gewacht. Dit land is onder zware betovering van de Bibelebense wijn. Alles wordt afgesplitst en gaat een leven op zichzelf leiden."

"Inderdaad," zei Joost. "Dat is me nu wel zo klaar als een klontje."

Ekolijn begon te lachen. "Zo klaar als een klontje, ha ha." Ekolijn begon steeds harder te lachen, en telkens zei hij "Zo klaar als een klontje."

"Kom mee," zei Ekolijn na een tijdje. Hij had Joost bij zijn arm en liep met hem dieper de gang in. "Ken je het geheim van de Bibelebense wijn, de wijn van Ekolijn?" vroeg Ekolijn. Joost zei niets. "Je weet het niet, hè?" sprak Ekolijn. "Kom, ik laat het je zien." De gang leidde tot een grote witte deur, van parelachtig wit. Ze kwamen binnen in een zaal waar duizenden stoelen waren van rood fluweel, en daarachter was een podium. "Hier spreekt de wijn," sprak Ekolijn. "Het is mijn spiegelbeeld." Joost keek verbaasd in het rond. Er was verder niemand. "Wie komen hier?" vroeg Joost.

"Jij bent de eerste," sprak Ekolijn. "Neem een stoel."

Joost ging helemaal vooraan zitten, dichtbij het podium. Een mannetje geheel in het rood kwam binnen vanuit een deur achter het podium. "Daar heb je hem," zei Ekolijn, die naast Joost was gaan zitten. "Mijn spiegelbeeld."

"Ik hoop beter dan die dolle stier," fluisterde Joost naar Ekolijn. Ekolijn moest lachen.

"Welkom aanwezigen," sprak het rode mannetje op het podium. "Het zijn er maar twee!" riep Ekolijn.

"Ik heet u hartelijk welkom," sprak het rode mannetje. Even werd het duizelig voor Joost zijn ogen. Hij begon dubbel te zien, en toen ineens begon alles samen te voegen. Ekolijn was nu het rode mannetje, en er stond maar één stoel waarop Joost zat, en het rode mannetje stond voor hem. Ekolijn had gewoon een rood pak aan. "Ben je daar, jongen?" sprak Ekolijn. Joost

knikte verbaasd. Ekolijn legde zijn hand op de schouder van Joost. "Dit land, dit bos, is zwaar betoverd."

"Ik weet het," zei Joost. In zijn andere hand had Ekolijn een beker, en die zat vol met de Bibelebense wijn. "Drink maar, jongen," sprak Ekolijn, terwijl hij de beker gaf. Joost begon te drinken. Eerst haastig, maar toen langzamer. De vloer begon te worden als water, als golvend water, en Joost begon er in weg te zakken. "Help," zei Joost.

"Laat het maar over je heen komen," sprak Ekolijn. Joost gleed in een diepe put naar beneden. Hij had een warm gevoel van binnen. "Het is de wijn," sprak Ekolijn. "De wijn spreekt." Joost gleed dieper en dieper en viel in een diepe slaap. Na een lange tijd werd hij wakker in een bed. Ekolijn zat naast hem op een stoel. "Hoe was de Bibelebense wijn?" vroeg Ekolijn.

"Het lijkt wel alsof ik eeuwen heb geslapen," sprak Joost. "Waar zijn we?"

"Ik wil eerst iets van je weten," sprak Ekolijn. "Heb je iets gezien terwijl je sliep?"

"Alles was rustig," zei Joost.

"Goed," zei Ekolijn. "We zijn hier in een plaats onder het wijnbos. Hier groeit het wijnzaad, in de struiken. Ik ben een struik, mijn jongen."

"Je bent heel wat," zei Joost.

"Ja," gniffelde Ekolijn. "Ik heb zoveel spiegelbeelden door de Bibelebense wijn."

"Je kan er een winkel van maken," zei Joost.

"Ik ben niet te koop," zei Ekolijn, "maar wel te leren kennen."

"Als op een school," zei Joost.

Ekolijn knikte. "Een natuurschool."

Joost keek naar Ekolijn. Ekolijn had zoveel laagjes, en die leken allemaal te draaien om zijn clownsneusje. Ekolijn was als de regenboog van het bos, als een natuurverschijnsel die alle realiteiten maakte door spiegelbeelden, door de Bibelebouse wijn. Ja, Ekolijn was de Bibelebouse wijn. Het was een raadsel om zo hogerop in de natuurschool te komen. Joost wist dat zijn land dit nodig had. Als Joost naar Ekolijn keek dan zag hij de golven van de zee, in zoveel laagjes. Het maakte hem warm van binnen. Het was de diepte van de natuur, wat de natuur verborgen hield voor hen die net zoals Joost op zoek waren naar de oplossing. Dat was geen makkelijke opgave.

"Joost," zei Ekolijn. "Hier in dit land onder het wijnbos is ook een spiegelbeeld van jouw land, waar ze allen van de Bibelebouse wijn drinken en in vrede met elkaar leven. Alleen de wijnverslaafden zijn een groot probleem. De vraatzucht bestaat daar niet meer, maar de drinkzucht, hè, de drinkzucht ... Grote dronkelappen lopen daar op straat."

"Wat doen ze ?" vroeg Joost.

"Ach, ze zien de dingen niet helder," sprak Ekolijn. "Ze draaien alles om, en dat kan weleens problemen geven, vooral als ze in hoge functies komen. Ze dromen hun dromen, en maken alles kapot, en spelen dan de grote redder. Het is hoe ze handel drijven, hoe ze hun producten verkopen. Eerst maken ze het probleem, en dan bieden ze het medicijn."

"Maar dat is verschrikkelijk," sprak Joost. "Ja, dat kun je wel zeggen," zei Ekolijn. "Het is nog wel erger dan de vraatzucht, als je het mij vraagt."

"Dus het is een soort valse vrede ?" vroeg Joost.

Ekolijn knikte.

"Wat kunnen we daaraan doen?" vroeg Joost. "Ze moeten dan leren het wijnpaard te berijden, om hun wijnverslaving te doen verdwijnen."

"Nee," zei Ekolijn. "Er is iets veel ergers dan het wijnpaard en de dolle stier."

Joost keek Ekolijn aan. "Iets nog ergers?" vroeg Joost.

Ekolijn knikte. "De wijnzee is het probleem," sprak Ekolijn. "Die overstroomt vaak, en als we die niet bedwingen, dan gaan we er allemaal aan. Als dat zo door gaat zal het alles opslokken."

"Zouden dijken helpen?" vroeg Joost. Ekolijn begon te lachen. "Dijken? Daar breekt de wijnzee zo door heen. Het is een allesverwoestende zee. Het komt overal doorheen en overheen."

"Wie heeft die wijnzee dan gemaakt?" vroeg Joost.

"Wat denk je?" vroeg Ekolijn. "Ik."

"Maar waarom dan?" vroeg Joost.

"Tja," zei Ekolijn. "Moet je luisteren, lieve jongen. Ik heb nogal veel geheimen, grote geheimen, en ik had de wijnzee als wachter aangesteld, maar het liep nogal uit de hand, begrijp je?"

Joost keek Ekolijn met grote ogen aan.

"Wat nu?" vroeg Joost.

"De wijnzee wordt elke dag woester," zei Ekolijn.

"Kunnen we dan niet beter naar boven gaan ?" vroeg Joost.

"Welnee joh," sprak Ekolijn. "Je moet het raadsel oplossen. De wijnzee zal ons overal vinden, en ons meesleuren waar dan ook. Je kunt er niet voor weghollen."

"Ik begrijp het," sprak Joost. "Die Biblebonse wijn is dus ook een complete ramp. En ik maar denken dat het mijn land zou kunnen helpen."

Er werd op de deur van de slaapkamer geklopt. "Het is de zee," sprak Ekolijn kalm. "Hij doet nu nog beleefd." Ineens werd de deur opengeslagen, en Joost keek recht in een rode zee, die wild leek, maar toch nog tamelijk kalm, als ingehouden woede.

"Zaken doen ?" sprak de zee.

"Wat wil je ?" vroeg Ekolijn.

"Ik wil Joost," sprak de zee.

"Ach wijnzee, wat moet je toch met hem ?" vroeg Ekolijn.

"Gaat je niks aan, Ekolijn," sprak de wijnzee, en greep door een golf naar Joost. Joost trok direct de dekens over hem heen.

"Blijf van hem af !" riep Ekolijn, "Maak dat je wegkomt."

Maar de zee gaf Ekolijn een klap. "Ik wil hem nu !" bulderde de zee.

"Wat moet ik doen ?" riep Joost.

"Je kunt niets doen," zei Ekolijn.

Plotseling greep een golf het hele bed van Joost, en trok hem de zee in. Het was een ondergrondse zee, helemaal rood, van wijn. Het was de Bibelebense wijnzee. Met een loeivaart sleurde de golf het bed van Joost mee. Joost zat rechtop in zijn bed.

Toen sloeg de golf het bed kapot tegen de rotsen, terwijl Joost bewusteloos op het zand viel. Een meisje met een rieten rokje kwam naar Joost toe, en bood hem wat te drinken aan. Na een tijdje kwam Joost bij, terwijl ze het weer aanbood. "Ik drink hier niets meer," sprak Joost woest. Hij voelde zich zwak en gebroken, en erg boos. Het meisje nam zijn hand. "Waar ben ik ?" vroeg Joost.

"Op het wijn eiland," sprak het meisje. De zee was inmiddels rustiger geworden. "Waarom ben ik hier ?" vroeg Joost.

"De zee riep je," sprak het meisje. "Hij wilde je het wijn eiland laten zien."

"En dat moest door mij tegen de rotsen aan te slingeren ?" vroeg Joost. "Er waren geen andere mogelijkheden ?"

"Je was onder een zware betovering," sprak het meisje. "Je moest wel."

"Zo behandel je geen koning," zei Joost.

"Het was een vergissing," sprak het meisje.

"Wat was een vergissing ?" vroeg Joost. "Dat geslinger tegen de rotsen, of dat ik een koning ben ?"

Het meisje zei niets. "Sorry," zei ze na een tijdje.

"Vreemd hoor," zei Joost. "Zo ga je niet met mensen om."

"Je vergeet de spiegelbeelden," sprak het meisje. "Je vergeet de ernst van de betoveringen."

"Het is goed met jullie," zei Joost boos. "Zo kan ik het ook. Bij iemand het pulp eruit slaan en dan zeggen : "Ja, sorry, maar je was onder een zware betovering." Bij ons in het land ga je daarvoor de bak in. Linea recta."

"Mijnheer, u begrijpt het helemaal verkeerd," sprak het meisje. Ze wiegde een beetje met haar heupen voor hem. "Het was een vergissing."

"Hoezo een vergissing ?" vroeg Joost brutaal. "En kun je stoppen met dat gedans voor mijn ogen ? Ik lig hier half bewusteloos en jij maakt er een dansje bij. Dat is toch onbeschoft ? Vooral naar een koning."

"Ik dans helemaal niet," sprak het meisje koud. "U bent nog steeds onder de invloed van de Bibelebense wijn."

"Dus ik kan mijn eigen ogen niet meer geloven ?" vroeg Joost. "Vreemd, hoor."

Naar zijn gevoel stond zij nog steeds heupwiegend voor hem, maar ze had hem ook in twijfel gebracht. Ze hielp hem op te staan en bracht hem naar een hut achter het strandje. Er stond daar een fles Bibelebense wijn op een tafeltje.

"Nooit teveel er van drinken," sprak het meisje. "Geniet van de zee."

"Genieten van de zee die mij tegen de rotsen slingerde ?" vroeg Joost. "Dat is zeker een grapje."

"U was onder een zware betovering," sprak het meisje. "De zee heeft niks gedaan."

"En nu ook nog alles goed gaan lopen praten !" bulderde Joost. "Ik zal het woord niet zeggen, maar ik heb nu hele erge zin om te gaan schelden."

"Het is jouw beleving, omdat je onder een zware betovering was," sprak het meisje. "Zelfs een veertje die je zou strelen zou hard bij je aankomen."

"Ik begrijp het," zei Joost.

"De zee maakte alleen contact, en jij reageerde zo heftig," sprak het meisje. "En dan geef je anderen de schuld. Dat is typisch een wijnverslaving."

"Ik ben helemaal niet verslaafd aan de wijn !" bulderde Joost.

"De wijn zit in je bloed," sprak het meisje. "Vanaf je geboorte al. Je bent dronken geboren."

"Nu niet beledigend gaan doen," sprak Joost. "Je hebt het wel tegen de koning toevallig."

"Het is de waarheid, mijnheer," sprak het meisje. "Ekolijn was altijd je vriend. Het heeft altijd in je bloed gezeten."

"Ik ben van een tovenaarsgeslacht," zei Joost.

"Zie," zei het meisje. "Ik weet meer dan jij denkt."

"Wat doe ik eraan ?" vroeg Joost.

"Je moet de geheimen van de wijnzee leren kennen," sprak het meisje. "Zwem erin, geniet ervan, laat je onderwijzen over zijn natuurgeheimen, en drink er minder van."

"Kom," zei ze, en rende over het strandje de zee in. De zee was helemaal rood. Joost volgde haar, en stapte ook voorzichtig in de zee. De golven waren prachtig, fonkelend rood, met vele laagjes, als de regenboog op de toppen. Hij kon dwars door de zee heen kijken. De zee was lekker warm, en hij voelde zich weer helemaal warm van binnen worden. Het was een prachtige, rijke natuur, die zijn ziel leek binnen te vloeien. Zou hij echt teveel gedronken hebben, en zelfs dronken zijn geboren ? Zou het meisje toch gelijk hebben ? Ze spatte wat water naar hem toe, en dook toen in de golven. Joost dook haar achteraan. Hij voelde zich veel beter nu, alsof de zee hem genas.

Onderwater konden ze gewoon ademen, en het meisje liet hem van alles onder water zien. Hier groeiden ook wijnstruiken en wijnplanten, en er waren geheime grotten. De prachtigste edelstenen waren er te vinden onderwater in de grotten. Joost keek zijn ogen uit. Hij voelde iets bruisen in zijn hoofd. Hij besepte dat de Bibelebouse wijn eigenlijk voor hele andere dingen bestemd was dan het drinken ervan. Het meisje overtuigde hem hiervan. Ze konden gewoon met elkaar praten onder water. Toen zag Joost iets waarvan zijn hart bijna stilstond. Het was een wijnklok, als van parelachtige, doorzichtige stenen gemaakt. Hier leek de zee vanuit te stromen en ook weer in terug te gaan. Het meisje hield de klok in haar handen, en zei dat er nog wel meerdere klokken waren. Toen Joost de klok vasthield leek het alsof hij de wijnzee van binnen voelde stromen, op en neer, van links naar rechts. Het begon in hem te cirkelen en te draaien. Plotseling had hij een prachtige droom, zomaar onderwater. Hij zag hem en het meisje in een kamer, en er hingen klokken aan de muren, en er stond daar een man met een lange baard. Joost hield de handen van het meisje vast. De man was de klokkenmaker van de wijnzee. Joost voelde toen niets dan geluk door hem heenstromen. Hij zag alle laagjes van zijn leven vanuit de klokken stromen. Ze begonnen te vermengen door de wijnzee. Toen gleed de droom weer langzaam van hem weg. "Ik heb gedroomd !" riep Joost.

"Het zijn de droomvissen !" riep het meisje. "Zij brengen dromen !"

"Oh !" riep Joost, en zwom weer naar haar toe. Het leek wel alsof hij een eindje was meegetrokken met de droomvis. De droomvissen waren bijna één met de wijnzee. Ze waren nauwelijks zichtbaar. Ze waren als de wijn zelf, als de golven, en konden zomaar iemand overweldigen. "Leef je hier alleen ?" vroeg Joost. Het meisje antwoordde niet. "Ik heb genoeg aan de spiegelbeelden," zei ze even later. Toen gaf ze hem een zoen op zijn wang.

Joost schrok wakker in het Biblebonse pannenkoeken-restaurant. Alles, maar dan ook alles, was maar een droom geweest. Hij staarde naar de Biblebonse pannenkoek op zijn bord. De pannenkoek had geen oogjes en ook geen mond. Ook had de pannenkoek geen armpjes en beentjes. "Hoe smaakt het, koning ?" vroeg de kabouter met de koksmuts op die aan zijn tafeltje stond.

"Ik viel ervan in slaap en had een vreemde droom," sprak Joost.

"Dat moet de Biblebonse wijn zijn geweest die hier door het deeg wordt gemengd, koning," sprak de kabouter.

"Vreemd," sprak Joost. "Ik vraag me af wat er dan allemaal van waar is geweest als het maar een droom was."

"De Biblebonse wijn spreekt, koning," sprak de kabouter. "Dat weten we allemaal."

"Dan weet ik het nu ook," zei Joost. "Mij werd niks verteld."

Joost at de rest van de pannenkoek op, en vertrok toen. Hij wilde weten wat er waar was van zijn droom. Het kwam natuurlijk door de toverwijn, dus Joost dacht dat het wel een bedoeling moest hebben allemaal. Joost ging het bos in, op zoek naar het ravijn waardoor hij in het avontuur kwam en Ekolijn ontmoette. Maar hoe hij ook zocht, hij vond het niet. "Zou het dan toch allemaal maar een droom zijn geweest ?" vroeg Joost zich af. Joost strompelde door het bos. Hij was erg moe geworden van het vele zoeken. Na een tijdje viel hij in slaap. Door luid gekras van vogels werd hij even later wakker en zette zijn zoektocht voort. Hij moest en zou het vinden. "Biblebonse wijn, wat een onzin," bromde Joost. Toch miste hij ook Ekolijn, en het meisje van het wijneiland. Het begon aan hem te knagen, en na lange tijd begon hij Ekolijn te roepen. Weer hoorde hij gekras van vogels. Ekolijn was verder in geen velden of wegen te bekennen. Toch dacht hij dat hij wat herkende waar hij nu liep. Hier moest toch ergens dat ravijn zijn.

"Hola," zei een stem die op die van Ekolijn leek. Joost keek recht in het gezicht van het mannetje. "Ben je daar eindelijk ?" sprak Ekolijn.

"Ik heb je lopen zoeken," zei Joost.

"Kom mee," zei Ekolijn.

"Hoe kan dat nou ?" vroeg Joost. "Ik werd wakker in het pannekoeken-restaurant van een droom nadat ik van een pannekoek had gegeten. Ze zeiden dat ik had gedroomd door de Bibelebense wijn die door het deeg was gemengd."

Ekolijn lachte. "Het was geen droom," sprak Ekolijn, "maar de betovering maakte weer spiegelbeelden, en dan loopt alles door elkaar heen. Dan lijkt het dat je terug naar af gaat, maar gelukkig ben je weer terug."

"Ja, maar alles was rustig in mijn land," sprak Joost, "alsof er nooit wat was gebeurd."

"Ik zei het je toch dat jouw land hier in vrede leeft door de Bibelebense wijn," sprak Ekolijn. "Dit is een spiegelbeeld onder het wijnbos, waar de Bibelebense wijn je bracht."

"Maar bracht de Bibelebense wijn geen toverdromen ?" vroeg Joost.

"Nee," zei Ekolijn. "We zeggen dat weleens, maar het zijn gewoon spiegelbeelden. De wijn is een spiegeldrink, een drank van raadselen. De wijnzee nam je mee, en dan weet je het wel."

"Wie was dat meisje op het wijneiland ?" vroeg Joost.

"Shhh..." sprak Ekolijn fluisterend. "Spreek daar niet over."

"Waarom niet ?" vroeg Joost.

"Shhhhhh..." fluisterde Ekolijn harder.

Joost schrok wakker in de wijnzee en zag het meisje lachend voor hem. "Weer gedroomd," zei Joost.

"De droomvissen moeten je wel hebben vandaag," sprak het meisje met een glimlach.

"Laten we uit het water gaan," zei Joost een beetje benauwd. "Ik begin gek te worden van die droomvissen. Ik vraag me af wat erger is : droomvissen of pyranha's ?"

Het meisje lachte. "Wat als je nu de zee uitgaat, denk je dat dan alles afgelopen is ? Wat als dat ook weer een droom is van de droomvissen ?"

"Zo kunnen we wel aan de gang blijven," bromde Joost.

Samen zwommen ze terug, en gingen het strandje op. Helemaal nat kwamen ze aan bij de hut. "Toch ben ik blij dat ik hier ben," sprak Joost, "maar wat als ik straks weer wakker wordt boven mijn pannenkoek in het Bibelebouse pannenkoek-restaurant ?"

"Dan is het een goede pannenkoek geweest," glimlachte het meisje terwijl ze haar tong uitstak.

"Het zou een drama zijn," sprak Joost, "want dan zou ik je weer enorm gaan missen, en deze prachtige natuur hier."

"En dan zou je snel weerkomen voor een nieuwe pannenkoek," glimlachte het meisje die weer haar tong een beetje uitstak. "Dat is de bedoeling ervan. Ze weten precies hoe ze hun pannenkoeken moeten verkopen."

"Maar wat als ik dan hele andere dromen krijg, en je nooit meer terugzie, dat ik nooit meer over je droom, en over de prachtige natuur hier van het wijneiland ?" vroeg Joost. "Ik zou er erg moe van worden. Telkens maar weer Bibelebense pannenkoeken eten in de hoop over je te dromen, en dan telkens weer wakker te worden zonder jou. Dat lijkt me een grote nachtmerrie. Ik zou er depressief van kunnen worden, of nog erger. Ik zou het leven niet meer zien zitten."

"Maar daar zou je ook weer van wakker worden," glimlachte het meisje. "Die droomvissen blijven niet voor altijd aan je vastkleven, en dan ben je weer wakker, en besef je dat je nog steeds hier bent."

"Noem ze gerust nachtmerrie-vissen dan," zei Joost.

"De vissen zijn belhamels, dat is een feit," zei het meisje.

"Waarom gaan we de zee dan nog in als ze zo zijn ?" vroeg Joost.

Het meisje keek Joost diep aan met haar donkere ogen. Even zei ze niks en bleef maar in Joost z'n ogen kijken. "Luister," zei ze toen. "Je moet ze leren kennen. Ze zijn het geheim van de wijnzee en van dit eiland."

"Ik heb het vermoeden dat dit dan ook een droom van zo'n droomvis is," sprak Joost. "Een mooie droom, maar waar loopt het op uit ? Het kunnen plaaggeesten zijn."

Het meisje stak weer glimlachend haar tong uit. "Tot nu toe is alles nog goed gegaan," sprak het meisje. Joost was bang om weer wakker te worden. Hij wilde dit niet verliezen.

"Leidt me tot het geheim van de Bibelebense wijn," smeekte hij het meisje. "Ik kan er niet zonder leven. Ik wil niets anders meer."

"Je spreekt als een wijnverslaafde," sprak het meisje glimlachend, alsof ze hem uitlachte.

"Ik drink het toch niet ?" zei Joost. "Ik weet nu dat ik het moet leren kennen, erin moet zwemmen, in plaats van drinken. Dat heb ik van jou geleerd."

"Goedzo," sprak het meisje.

Hoofdstuk 3. De Ridder op het Slaap Paard

Joost keek in de donkere ogen van het meisje, en voelde zich toen wegvagen. Hij lag in het zand van de arena van de dolle stier. Blijkbaar had de stier hem zo hard geraakt dat hij bewusteloos was geraakt en ging hallucineren of dromen. Joost probeerde op te staan, maar het lukte hem niet. Hij zag de stier op een afstand naar hem kijken, en hij zag ook Ekolijn. "Niks zeggen !" riep Ekolijn. "Dit spiegelbeeld wordt opgewekt als je spreekt."

Joost lag doodstil en durfde niks te zeggen. "Ook niet bewegen !" riep Ekolijn. "Het wordt dol als je je beweegt !" Zowel de stier als Ekolijn kwamen dichterbij. Joost durfde niet eens adem te halen. Joost keek naar de stier en naar Ekolijn. Ze kwamen steeds dichterbij hem, en dichterbij elkaar, totdat Joost zag dat ze vermengd werden, en toen was het alleen nog Ekolijn. Ekolijn legde zijn hand op Joost z'n schouder. "Nu kun je weer spreken en bewegen," sprak Ekolijn, terwijl hij Joost optrok. "Waar is de stier nu ?" vroeg Joost.

"Gewoon oppassen met spreken en bewegen," zei Ekolijn. "Dit is een zwaar betoverd land. Soms moet je stil zijn." Joost knikte. Hij snapte dat de wijnverslaving gelijk opliep met de spreekverslaving en de beweegverslaving. Alles moest met een zekere mate gebeuren, met een zekere timing en met een duidelijke grens. Toch herinnerde hij zich ook de woorden van de stierenvechters. "Maar de stierenvechters zeiden dat ik doller moest worden dan de stier," sprak Joost.

"Op sommige momenten," sprak Ekolijn. "Ook met mate, en in de juiste balans. Het gaat om zelfbeheersing. De dolle stier is niets anders dan een spiegelbeeld van je eigen onbeheerstheid."

"Ik durf het bijna niet te vragen," sprak Joost, "maar ben ik weer gegrepen door zo'n droomvis waar ik later weer van wakker wordt, of had de dolle stier me gewoon goed te pakken gehad zodat ik over het wijn eiland en de droom vissen hallucineerde of droomde, of wordt ik straks weer gewoon wakker in het pannekoeken-restaurant. Me dunkt het is nogal een mysterie."

"Eén ding is zeker," sprak Ekolijn. "Het is de Bibelebouse wijn. Alles loopt door elkaar heen. Dit land is flink betoverd."

"Eén ding is zeker dat ik langzaam gek van die Bibelebouse wijn wordt," sprak Joost.

"Maar je hebt al wel heel wat geleerd," sprak Ekolijn.

"Dat is waar," zei Joost. "En het lijkt erop alsof het de enige weg is, anders blijft het me plagen, en mijn hele land."

"Zo is het," zei Ekolijn. "Het is de diepte van de natuur, en onwetendheid is de grootste plaag."

Joost knikte.

"Kom, ik zal je nog wat laten zien," sprak Ekolijn, en nam Joost aan zijn arm mee naar een andere tunnel aan de zijkant van de arena van de dolle stier. De tunnel liep uit op een gang, waar weer schilderijen hingen. Tot Joost z'n grote vreugde waren hier schilderijen van het wijneiland en van het meisje. Ook waren er schilderijen van de droomvissen, die op de schilderijen beter te zien waren. Ze gaven een blauwachtige energie af. "Prachtig," zei Joost, "ook al zijn het nachtmerrie-vissen."

"Het zijn pyranha's," zei Ekolijn, "maar dan subtieler. Ze spelen mentale spelletjes."

"Kijk eens naar het meisje," zei Ekolijn.

Joost keek naar het schilderij en kwam dichterbij. Hij legde zijn vinger op het schilderij, gewoon om even contact te maken. Op het schilderij had het meisje ook haar rieten rokje aan. In haar hand had ze een fles Bibelebense wijn.

"Raakte je aan dit leven verslaafd, zo tropisch aan het strand?" vroeg Ekolijn.

"Bijna wel," zei Joost.

"En werd je bang dat je het ooit weer zou kunnen verliezen?" vroeg Ekolijn.

"Ja," knikte Joost. "Ik was ontzettend bang."

"Je was verslaafd," sprak Ekolijn, "en je was haar klant."

"Maar ik dronk niet van de Bibelebense wijn," sprak Joost.

"Nee, maar je was er op andere manieren aan verslaafd," sprak Ekolijn.

"Ze zei dat ik als een wijnverslaafde was," zei Joost.

"Precies," zei Ekolijn.

"Ze zei ook dat ik dronken geboren was," zei Joost.

"Weet je wat het is ?" zei Ekolijn. "Je moet dit begrijpen. De reclame heeft vele truukjes. Zij maakte reclame voor de Bibelebense wijn op haar manier. Ja, je hebt het nodig, maar voor haar ben je slechts een klant."

Joost boog zijn hoofd. "Dat zei ze ook van het Bibelebense pannekoeken-restaurant, dat ze precies wisten hoe ze het spul moesten verkopen," sprak Joost.

Ekolijn schudde zijn hoofd. "Die vrouw is levensgevaarlijk," zei Ekolijn. "Je moet haar leren temmen als een stierenvechter. Ze is een dolle stier die je zou kunnen opvreten met huid en haar. Je laat je het hoofd teveel dol maken."

"Bedankt voor je wijze raad," zei Joost. "Je bent een goede vriend."

"Kijk nog eens beter naar het schilderij," sprak Ekolijn. "Wat zie je ?"

Joost ging nog dichterbij het schilderij staan en bekeek het aandachtig. Hij was op zoek naar details.

"Kijk goed," zei Ekolijn.

"Ik weet het niet," zei Joost.

Ekolijn's vinger bewoog naar het meisje, en toen naar haar mond. "Wat zie je hier ?"

Plotseling opende het meisje haar mond. Joost schrok.

"Ze houdt zich stil, maar dit zijn levende schilderijen," sprak Ekolijn.

"Wat moeten jullie van me ?" sprak het meisje een beetje geïrriteerd. "Zien jullie dan niet dat ik bezig ben met de verkoop ?"

Joost was op zijn hoede nu. "Wat verkoop je ?" vroeg hij.

"Verhalen," sprak ze.

"Wat voor verhalen ?" vroeg Joost.

"Verhalen over wijn," sprak ze.

"Alleen verhalen ?" vroeg Joost.

"En dromen," sprak ze.

"Wie zijn je klanten ?" vroeg Joost.

"Ik dacht dat jij een klant was," sprak het meisje.

"Niet meer," zei Joost.

"Dan heb ik geen klanten meer," sprak het meisje.

"Zielig voor je," zei Joost.

"Kijk beter," zei Ekolijn tegen Joost.

Er stroomde vuur uit de mond van het meisje. Er kwam stoom uit haar oren. Ze begon over te koken.

"Wat betekent dit ?" vroeg Joost.

"Goed kijken," zei Ekolijn.

Ze begon nu zelf de Bibelebouse wijn op te drinken.

"Kom," zei Ekolijn, en leidde hem naar het volgende schilderij. "Ik begrijp het niet," zei Joost. Het schilderij was geheel wit. "Kijk goed," zei Ekolijn.

"Het is geheel wit," zei Joost.

"Nee," zei Ekolijn.

Joost werd met een brandende pijn in zijn kin wakker op de grond en zag het wijnpaard woest om zich heen trappen naar de mensen toe. "Ik wist het," kreunde Joost. "Het was dus toch die trap van het wijnpaard." Joost probeerde weg te kruipen, maar dat ging niet best. Ineens herinnerde hij zich wat er was gebeurd voordat dit alles gebeurde. Hij zou die dag met oom Georgius naar het Bibelebouse pannenkoeken-restaurant gaan, maar eerst zou hij een ritje maken op zijn nieuwe wijnpaard. Waarschijnlijk was hij er vanaf gevallen, of kreeg hij een trap van het beest, of beiden. Het wijnpaard was woest. Na een tijdje zag Joost het paard niet meer. Het Bibelebouse pannenkoeken-restaurant was dichtbij, en Joost kroop er in grote pijn

naartoe. De pannenkoeken-koks ontfermden zich direct over hem. "Wat is er gebeurd, koning?" vroegen de koks.

"Ik weet het niet meer, ik weet het niet meer," jammerde Joost. "Ik weet alleen dat ik een enorme pijn in mijn kin heb."

"En u zou vandaag met uw oom hier komen heb ik begrepen," sprak één van de koks. "Waar is uw oom?"

"Ik weet niet of ik wel zin heb in pannenkoeken vandaag," sprak Joost. "Mijn kin doet teveel pijn."

"Dat zien we," zei een andere kok. "En die pijn overviel u zomaar?"

"Ik weet het niet," zei Joost. "Ik denk dat ik niets meer weet."

"Wat heeft u vanochtend gegeten?" vroeg de kok.

"Al slaat u me dood," gromde Joost. "Ik kan het me niet meer herinneren."

Daar kwam iemand anders binnen. "De koning is van zijn paard gevallen," sprak de persoon.

"En wie bent u?" vroeg de kok.

"Een getuige," zei de persoon.

"Dan moet hij rust houden," zei de kok. Twee koks namen Joost mee naar een kamer dieper in het restaurant, waar ze hem op een bed legden. "Van het paard afgevallen, hè?" werd er gezegd. "Waarschijnlijk toen op uw kin gevallen, koning."

"Ik ga nooit meer paardrijden," jammerde Joost.

Joost dacht na over Ekolijn. Hij dacht er niet over om in het bos op zoek te gaan of het allemaal echt waar was. Hij wist waar dat op uit kon lopen. Joost had rust nodig. Toch miste hij Ekolijn ook.

Toen Joost hersteld was vertelde hij overal over zijn belevenis. De mensen vonden het zo'n ingrijpend verhaal dat ze een standbeeld maakten van Joost op het wijnpaard. Het kwam op het plein van de langste winkelstraat van het land te staan. De winkelstraat was eindeloos, en niemand wist hoe dat kon. En het was al helemaal een raadsel hoe de straat gewoon in het land paste, en zelfs gewoon in de stad waarin het stond. Toen het beeld was opgericht ging Joost er een kijkje nemen. Hij was er erg van onder de indruk, en het bracht weer veel herinneringen naar boven. Een vrouw liep op hem af, die een beetje leek op het meisje van het wijneiland. Ze nodigde Joost uit om bij haar thuis te komen. Ze beweerde dat ze een huis had wat eindeloos naar achteren doorliep. Joost kon dat moeilijk geloven, maar per slot van rekening was de winkelstraat ook eindeloos. Na lang lopen kwamen ze bij haar huis aan. Ze bleven maar daarlopen naar achteren in het huis, en er kwam maar geen einde aan, dus Joost begon het meer en meer te geloven. Ook dit huis paste gewoon in de stad. "Herinnert u zich mij nog?" vroeg de vrouw.

"U doet me wel aan iemand denken," sprak Joost.

"Zeg eens," zei de vrouw.

"Verkoopt u toevallig de Biblebonse wijn?" vroeg Joost.

"Dat klopt," zei de vrouw, "en dat is het geheim van mijn eindeloze huis, en ook van de eindeloze winkelstraat."

"Kent u iemand genaamd Ekolijn?" vroeg Joost. De vrouw keek verbaasd. "Hoe weet u dat?" vroeg ze. "Ik kwam hem eens in het bos tegen, en hij leerde me de Biblebonse wijn te maken. Hij had het over oppassen met spiegelbeelden, of zoiets. Ik leefde in armoede die tijd. Hij gaf me een heleboel geld, en vroeg me om nooit zijn naam te noemen. Door hem heb ik een nieuw leven gekregen. Ik heb hem daarna nooit meer teruggezien."

Joost glimlachte. "Maar zeg eens, waar ken ik u dan van ?"

"Ach koning," sprak de vrouw. "Bent u dat nu alweer vergeten ? Ik was degene die u het wijnpaard verkocht."

"Ach ja," zei Joost, "nu weet ik het weer. U bleef de hele avond, en we speelden nog een spelletje kaart."

De vrouw glimlachte. "Mag ik u dan wat vragen ?"

Joost knikte "Ja."

"Ach, laat ook maar zitten," sprak de vrouw. "Dat kan ik u echt niet vragen."

"Wat is het ?" vroeg Joost.

"Dan niet gaan lachen, koning," sprak de vrouw.

"Ik zal niet lachen," zei Joost, maar hij kon al bijna zijn lachen niet inhouden.

"Nou, mijn huis is een beetje te groot voor mij," sprak de vrouw. "Ik verdwaal er nogal vaak in, en ik dacht dat u het veel beter zou kunnen gebruiken."

"Wat is de prijs ?" vroeg Joost.

"Nou, als u voor mij een normaal huisje heeft, dan ben ik al blij genoeg," sprak de vrouw.

Joost had nog wel een normaal huisje aan de rand van het bos, en ze besloten te ruilen. Zowel Joost als de vrouw waren er erg blij mee. Te wonen aan de rand van het bos deed de vrouw nog meer herinneren aan Ekolijn, en voor Joost deed het eindeloze huis hem herinneren aan Ekolijn, want voor Joost leek het avontuur met Ekolijn eindeloos. Joost zocht haar nog vaak op. Dan spraken ze vaak over Ekolijn. Het was ten slotte hun grote geheim.

Op een nacht ging Joost op onderzoek uit in zijn nieuwe huis wat eindeloos doorliep naar achteren. Hij dwaalde door de gangen met een zaklantaarn. Ook hier hingen vreemde schilderijen, die alleen maar vreemder werden hoe dieper hij de gangen opging. Hij wist dat hij zou kunnen verdwalen hier, maar toch waagde hij het erop. Hij dacht dat hij geluiden hoorde, en besloot eens in de kamers te kijken. Vele kamers stonden leeg. Op een gegeven moment leidde een gang rechtstreeks op een deur af, waar de gang stopte. Joost ging naar binnen en moest direct zijn armen voor zijn ogen werpen vanwege vreemd licht. Het was een hele grote hal. Aan het einde van de hal stond een standbeeld van een kever die een beker vasthield. Boven de beker draaiden radertjes. Joost liep op het beeld af. "Wat moet dat daar?" sprak iemand.

"Ik ben de nieuwe bewoner," sprak Joost, "toevallig de koning van dit land. Wie bent u?" Joost scheen zijn zaklantaarn alle kanten op, maar zag nog niemand. Toen viel het weer stil. Achter het keverbeeld was een deur. Joost ging erdoor naar binnen, en weer viel een vreemd licht op hem, wat toen weer wegtrok. "Kom je voor de wijn?" sprak een stem, "de Biblebonse wijn?"

"Ik heb genoeg Biblebonse wijn," sprak Joost. "Van de vorige bewoonster."

"Ken je het geheim van de wijn?" vroeg de stem.

"Zeg op, wat moet u?" vroeg Joost, "en waar bent u?" Joost scheen overal met zijn zaklamp, maar zag weer niemand.

"Ik ben de wachter van de wijn," sprak de stem.

"Ik dacht dat Ekolijn de wachter van de wijn was," sprak Joost.

"Ekolijn is allang dood," sprak de stem. "Ik ben zijn opvolger."

"Dood ?" vroeg Joost.

"Ja, hij had zichzelf doodgedronken," sprak de stem. Een gevleugelde beker met een regenboog erboven verscheen voor Joost. Het was van een speciaal metaal wat Joost niet kende. Het was een soort zacht bruin-geel met een heldere weerkaatsing. Er kwam stoom uit de beker. "De wijn is klaar," sprak de beker.

"Klaar voor wat ?" vroeg Joost.

"Om opgedronken te worden," sprak de beker. Joost bleef maar naar de beker staren en kon er zijn verleden in zien.

"Er is iets wat ik van je wil vragen," sprak de beker.

"Wat is het ?" vroeg Joost.

"Ik kom van eindeloos diep," sprak de beker. "Dit huis gaat niet alleen eindeloos ver naar achteren, maar gaat ook eindeloos diep naar beneden. Elke verdieping is een andere tijd, en elke verdieping is een ander spiegelbeeld."

"Wat wilt u dat ik doe ?" vroeg Joost.

"Ik kan je leiden naar de plaats waar de liften zijn," sprak de beker.

"En dan ?" vroeg Joost.

Plotseling werd het duizelig voor Joost z'n ogen. Alles begon weg te vagen. Hij werd wakker, rijdende op het rode paard in het wijnbos. Het wijnpaard werd ook wel het slaappaard genoemd, want allen die het paard berijden vallen in slaap. En dat was ook de reden waarom Joost zulke vreemde dromen had. Joost kon zich herinneren dat voordat hij naar het pannekoeken-restaurant zou gaan met zijn oom Georgius, hij eerst een ritje ging maken met het wijnpaard. Hij ging naar een nieuw aangelegd bos, genaamd het wijnbos. Pas hier viel hij op het paard in slaap, en kreeg de vreemde dromen. Misschien droomde hij nog steeds, maar hij zat op het paard. Het was donker in het wijnbos. Het was er heel stil. De maan scheen door de bomen. Hij dacht eraan wat er allemaal verscholen kon zijn in de aarde.

Einde